

Po ‚krivčke‘ . . .

igaletov Pepček se je silno postavljaj v šoli. Za klobukom je imel tri prekrasne črne ‚krivčke‘. Doma so zaklali starega racmana. In ta je imel v repu lepo zvihana tri peresa, črna kakor oglje in svetla kakor žamet. Racman je moral na mizo za praznike, peresca pa za Pepčkov klobuk.

Med njegovimi součenci se je pojavila velika nevoščljivost. Pred šolo so ga obstopili in silno poželjivo gledali na Pepčkov klobuk. Ponujali so mu za en ‚krivček‘, karkoli je kdo imel: ta kruha, oni potice, drugi peres, svinčnik. Toda Pepček je šel ponosno domov. Lepi krivčki niso bili na prodaj. Ostali součenci so se kmalu potolažili in nazadnje so celo rekli: Prava reč, takile krivčki. Še nočemo jih ne.

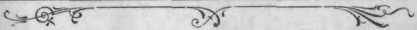
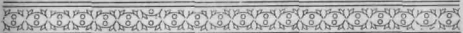
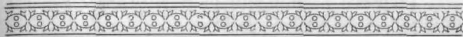
Toda Ratajcev Miško se ni mogel umiriti. S Pepčkom sta bila dobra prijatelja, oba bogatih starišev, oba sta nosila lepo obleko. Kar je imel eden, moral je imeti tudi drugi. Toda krivčkov ni bilo dobiti zlepa.

Miško je bil žalosten. Silno ga je jezilo in vse bi bil dal, da bi takisto nosil krivčke za klobukom. Nečimern je bil. In to ga je privedlo do grdega sklepa.

Pri Štruklju so imeli tudi starega racmana, ki je imel kar štiri lepe krivčke v repu. Čak, si misli; popoldne bodo vsi na polju, jaz se splazim čez plot na dvorišče, vjamem racmana in mu izpulim krivčke. Ali me bo gledal Pepček, ko bom imel kar štiri, ene več kot on.

Tistega popoldne je bil Miško silno priden. S čitanko je hodil po vrtu in glasno bral. Toda bral je le tisto, kar je znal iz glave. Zakaj njegovo oko je vedno škililo čez plot na Štrukljevo dvorišče, kjer se je gugal samotarski racman. Gagalo je tudi več gosk, pa se ni menil zanje. Hodil je svoja pota.

Ko učaka Miško trenutka, da je šla Štrukljeva mati z južino na polje, si misli: zdaj ali nikoli!

Preplezal je plot. Vrh plota je še malo počakal. Pogledal je na levo in desno.

Nič! Nobenega ni!

„Hop!“ Bil je na dvorišču. Gosi so se grele leno na solncu in so nekoliko zagagale. Racman se pa še zmenil ni. Miško se plazi proti njemu. Še par korakov, pa bodo krivčki njegovi. Srce mu je kar štrbunkalo v prsih. Majčkeno je mogel počakati. Tatiču so se kolena tresla in vest ga je karala: Nikar! nikar! Pa je ni slušal. Še dva koraka. Ena, dve — — „Čof“.

Miško je planil na racmanta. Toda ta ni bil tako okoren, kakor je mislil Miško.

„Gré, gré, gré!“

Tako je začel kričati in racati po dvorišču. S perotmi se je poganjal naprej. Predno je Miško vstal, je bil racman že na drugem koncu dvorišča. Ko se Miško pobere, steče ves jezen za njim. Zarajala sta po dvorišču krog in krog. Racman je pribežal do gosi.

Ko hoče Miško mednje, tedaj se dvignejo vse natenkrat, napno vratove, odpro kljune, razširijo peroti in z velikanskim hrupom se zakade v Miškota.

„Ga, ga, ga, ga!“

Tako so kričale in se zaganjale vanj. Miškotu hitro upade pogum, da začne bežati, goske pa za njim. Udari jo proti vratom, da bi bil preje rešen. Ali lésa je bila od zunaj zaprta. Miško ni mogel ven. Zbežal bi bil rad proti plotu. Pa so ga goske že ščipale za meče. V silnem obupu spleza Miško na lesu in začne kričati na pomoč. Goske se pa zaletavajo vanj in v enomer kriče: „Ga, ga, ga!“

„Lega, lega!“ se oglasi za plotom.

Miško prebledi. Kmalu bi se bil izpustil in padel z lése med divje preganjalke. Spoznal je glas starega deda, ki je na njegov krik prišel iz hiše.

Počasi ob palici je lezel ded krog vrta do lése in rešil Miškota.

Solznihi oči se je Miško potem izpovedoval dedu na klopi pri ulnjaku.

„Prav ti je“, reče mu ded. „Zapomni si:

„Tatiča nesreča biča!“